

Wirttä,

Ensimmäinen.

Mr Linna oli Idäissell' Maalle' 2

Weisatan cuin:

Thet ligger et Slott i Hsterrisk 2c.
Toinen.

Ristett' ole minuu HERAN 2c.

Weisatan cuin:

Postwat ware Alemächtig GUD 2c.

Got. Schenk

WILHELM

WILHELM

WILHELM

WILHELM

WILHELM

WILHELM

WILHELM

WILHELM

WILHELM

WILHELM

D. I.

Wr' Linna oli Idäisell' Maall',
Se oli niin kannist' ylösrakett'
Hopiall', cullall' callill' cullall',
Ja callill' Kiwill' ylösmuuratt'

2 Siell' sisäll' oli yr' nuori Försti Fangat
juur hengen jälken, Wijskymmend' syldä maan
alla, juur maan alla, Matoin ja kärmetten
kessell'.

3. Hänen Isäns Rosenborist, Sen Tornin
tygö tuli. Ah! minun Poican! racas Poican!
Woi! minun Poican, Cuins olet fangittu cowin.

4. Ah! minun Isän, racas Isän, Fangeu
des olen cowas, Wijskymmend' syldä maan
alla, juur maan alla, Wauwas ja ahdi stures

5. Isä meni Cuningan eteen, Ja langeis
polwillens maahan: Armollinen minun Herr'
cuule kerran! Mii' Poican on fangittu cowen?

6. Sanon sinull, sanon totta: Mun Tot-
tären Häändä tahto; Waan ei se oli niin: Sill
Hän on kijn Tornis pimiäs siin, Jost pitä
Hänen mistaman hengens.

7. Armollinen minun Herran! Lasse se fangi
irral, Wiiskymmend' tuhat' culda penningit,
culda penningit: Annan weren pisaran edest.

8. Ei auta culda penningit, Cuoleman Hä-
nen cummingin pitä, Hänen caulafans on cul-
da käädyt, Sentähden Hänen cuoleman pitä.

9. Jos caulas on culda käädyt, Ei Hän niit
warastanut; Waan yr' caunis Neikyläinen
on andanut, Rihlan ja rackauden merkiv.

10. Cuin Neiky sen cuuli ja ymmärsi, Ett
Fangi mestattaman piti: Lähet' silkis, liehu-
waisen, juur punaisen; Hänen Hengens läh-
temisen merkiv.

11. Breiwin kirjott' tällä tawall: Ennen cuins
Henges annat, Tak' ensist ymbäri mailman,
juur awarald, Tak' ylös myös Linnan päälle.

12. Cuin sinä nucut, Niin minä hucun; Teli-
käm tai lijito yhteen. Linnan shtytän, walkian
wiritän, näin eritkäm yhdes täst mailmasta.

13. Sielun Isä Jumal corjateon Taiman
Waldacundaan, Coston andacon Käteen can-
dacon, Jumala ylhäid', Sill cuin ei meit'
yhteen suonut.

14. Sittotettiin Fangi ulos tornist, Amettiin
Hänell Sacramentit Hän huusi Christusen ty-
gö, ylös Taimaseen: tdo Neväminun cuoleman.

15. Sitt Hän wietin kedon päälle, Hänen
piti astuman träpuill, Silloin hän mestarill sa-
neli, ja aneli: Ann, wähan wiel elä saada.

16. Mestari sano: ei nyt enä; Sinä tahdot
minun nyt pettä; Anna tänne Sinun sikkis ja
Cartekis, Joll silmäsi sidon kuni.

17. Mä sido wiel silmiäni, Nun' mailmaa
kerta cakon; En itänäns enä, Minä trin e-
rän peräst, Caunill silmillän mailmaa cakell.

18. Hänen Isäns seisoi kedon päällä, Ja itki
catterast kyllä: Racas Poican! Ah! minun
Poican! woi! minun Poican! Sun cuolemas
tahdon costaa.

19. Ah! minun Isän! racas Isän! Mä tä-
tä cuolemata costaa, Wiatoim cuolla, wahingoy
ja murhay', Jumala ik' Wereni costaa.

20. Embä sure nuorta itän, Eng mailman
cauneutta, Waan minä suren mun Neikyläi-
stän ihanaistan, Cuin catterast suree perään.

21. Tai nuori Försti hajotti sikkis, Liehu-
maan tuulen wäkeen: Se oli mercki Neikvell'
juur wijnefeld'; Sytyt' Linnan, josa ylös paloi.

22. Tällä muoto yhdell hetkell cavi Nuorus
caista hukui; Neiky paloi, Försti hirtettin, ja
ripustettin. Neiken rackauden tähden.

23. Cosca colmas päiwä eului, Tuli Engeli
Laiwaast alas: Ja käästi Nuumin maahan ot-
ta juur cohta, Tait' Caupungi cadoteran.

24. Sitte tuli costo suuri, murettin cuolema
täma: Ja kedon päällä maahan lyöttiin ja ta-
pettiin Ihmistä cuusi sataa.

25. Dypicat tästä jocainen, Ettei cohta hy-
wä mielij' Yhdestä hajot' alas wajot' ja, pois
eroit', Heidän tahtoans waskan.

26. Se ihminen winmattu, Joca näin pa-
hast' tekee; Ju malast ulwos sytätty ja hyljät-
ty, Ellei hän cadu sitä.

27. Se on eakill kyll tietävä, Tuca taita
Wirrentehnyt: Yri caunis Neisykäinen, Iha
nainen. Sijn Linnas cuin Hän paloi.

Toinen.

Tietet' ole minun HERRAN! Ja hyvästi
siunattu Polcas! Tahdon nyt weisata
kerran, ja aina joca paicas.

2. Miehest pyhäst ja Pisceisest Tämä wirsi
on tehty, Sanct Yrjänäst' yhdest' Niddarist,
Jong tunnusmercki on nähty.

3. Nyt ja ainian cuulkat caieki, Herrasta Yrjä
nästä: Capadoecian tygö tuli Lohikärme wedestä.

4. Se Caupungi on hungen suuri. Usui myös
Cuningas siellä; Lohikärme macais läsnä muu
ri, Tahdoi Caupungin ylösnieellä.

5. Se peto nijn paha ja ahne oli, Joca päi
wä hän elatust tahdoi, Ihmist, eläind', cuin
monda cuoli, Ja perät' pois olla mahdoit.

6. Jos ei hän saanut joca päiwä ja yö, Sa
latust wahwast juuri Nijn kawi coht Caupun
gin tygö, Hengens puhals ylike murriju.

7. Cuin hän hengens puhals muurin, Sunsit
ne cuin olit sisäl', Jocainen cuoliay cohta tu
li, Oli ruumit caduill' ja teill'.

8. Cuningas sanoi: neuro toinen Videttämän
täl' pitä, Peto wastan ja ihmisi, Et, elon nautit
saisim.

9. Pitäkämme ruoro myöden Yr lapsi joca talost,
Pääwäri pedolle syöddä; Sitt saame elä jalost.

10. Borgarit pidit cohta kassyn, Cuin Cu
ningald' sanottu oli, Edeskändä täydyi, ei sää
stää Yr; joca talost pois tuli.

11. Cos

11. Cosca jocaškeld' tullut oli Genjulman käre
meen ruax', Niin Cuningan Eyttären wuoro
tuli, Ulosmennä pedon teurax.

12. Cuningas tarik puolen Riiskiäns Eyttärens
wapauden tähden; Borgarit sanoit: eme tahdo
niin, Syötiin meidängin lapsen nähden.

13. Herra! jollere anna edes, Me sanom to
sisest juuri, Sill hätä on meidän kasisäm: Me
yömmme maahan teidän muurin.

14. Cuningas tuli murhellisex', Lapsensa tilan
ihden, Itki hartast', käksi hänen mennä Sa
rall surullisell sängen:

15. Käy nyt edes Keikky minun, Sun pitä
lohikärmen ruax', Niattelin Cuningan Pojast
finun, Ja ei petojen teurax.

16. Keikky murhes käksi possell' Itkicatterast' kyllä
Wesi juoyi silmist' alas possil. Ah! curja ylkä olet.

17. Keikky parhaat waattet päällens puki Ja
Itki catterast' kyllä, Carissa sylis, kijtti ja luki,
Buodattain kynneliä.

18. Jääkät hywäst Herra Jaarin! Jääkät
hywäst Christityt caieki, Tähän ast' on must'
Wett' waari, Nyt pitä edes käymän raitki.

19. Tule nyt canhan Herra Jesu Christ'!
Tule minua outtamaan, Tuunnustan syndisex'
Ihen wiisist', Tule sieluni wapahtamaan.

20. Keikky lähte suurell surull' Sijst' Linnast'
caiekein nähden, Jote' olit Caupungin catuill'
ja teill', Hartast' itki Neigen tähden.

21. Keikky meni ulos kedon pääll, Ja cakest'
ymbärillens, Tuli Sanct Yriänä ajain siel'd',
Hän caratti hewoistans.

22. Cosca se Herra ajoi edes Kallis sulket
joia

joill herwoistans käänsi, Harniscat kääls cuin Mu-
ringon terä; Ei Neiky tundenut Händä.

23. Geiso hywä Neiky minun! Mitäs itket
nijn waikiast? Mikä liehe ett muoton' on car-
was? Minä tahdon sun päästää waiwast.

24. Neiky sano juur waikiast, Herr Vriä-
näätä wastan: Kynnelij wuodatan juur haikiast,
Ja händä sijn' olemast haastoi:

25. Uiacat pois te Nuori Mies! Paetcat y-
stowitten puolen; Tiedän todest ett hucun täs'
tief, Nijn hywin minä yrin cuolen.

26. Jumatan arwull minä tahdon Sinun
hädästä autta, Ja tänäpäin sinull arwun tuotta,
Woiman ja constin cautta.

27. Lohikärme wedest ylöstuli, Riddar ajoi
händä wastan; Pisti Miecän kitaan ett läpi
ke tuli, Siv' enä Neikyt haascan.

28. Ei lindu lennä nijn nopiaasti, Cuin Hän
Miecans ulosweri, Joca Cullast', Hopiast'
ja Kaudast' oli, Jolla Hän ihmeit teki.

29. O! Woiton Ruhtinas Jesu Christ',
Sä meitä calkia auta, Pääst' meitä synnin
siitehist Piinas ja cuolemas cautta.

30. Cunnia oleon Isälle! Loppumawin myös
Wojalle, Pyhäll Hengell sama tulcon, Ylistys
ransi' suurell woimall.

EDVII.

